

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημασμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομὰι άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
 Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Οδός Αιάλου, 117, έναντι Χρυσοσηπτακωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Έν Αθήναις, τήν 24 Ιουλίου 1899

Έτος 21^{ον}. — Αριθ 31

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ο γαλλικός στρατός έμάχητο υπό χωρών. Αφ' ενός ή Βλαβερία, αφ' ετέρου αί κορυφαί της Γιούρας χιονοσκεπεύει, και πλησιέστατα ο Μαντινέρελ, έρχόμενος εκ Πικρισίων κατεσπευσμένως.

Είχον πολέμησιν άνδρείως εις τό Βαλλερσέζελ οι υπό τόν Έλληνα στρατηγόν Βούρβαχην. Αλλ' έξαναγκασθέντες να έγκαταλείψουν τας θέσεις, τας οποίας είχον κατοκτήσῃ, οι στρατιώται εκείνοι, περικυκλωμένοι πανταχόθεν, προσεπάθουν εις μάτην να διαφύγουν τόν έχθρόν.

Εις έξ αυτών, μόνος, ήμιθανής εκ τού ψύχους, τής πείνης και τού κόπου, μ' επίδεικτον αίματιωμένον εις τό μέτωπον, περιπλανάτο τρόπον τινά έντός λαβυρίνθου, από τόν όποϊόν δεν κατώρθωνε να έξέλθῃ.

Ήτο νύξ σκοτεινή. Ή πυρέσσουσα κεφαλή τού τραυματίου διατήρει ακόμη τούς κρότους τής μάχης, και ό άνεμος, πύων μανιώδης, τῷ έφάνετο ως ή μακρυσμένη ήχώ τών τηλεβόλων, τών ένεδρευόντων όπισθεν τού Έρικούρ.

— Έτελείωσε !. . Δεν μπορώ πια να προχωρήσω !. . έπιθύρουν έξηγημένους, ενώ τό βλέμμα του προσεπάθει να διασχίσῃ τό σκότος, διό νάνακαλύψῃ εκεί πλησίον κανέν ασυλον. Βράχοι γιγαντιαίοι, ως τόσα φντάσματα, τόν προσεκάλούν, θά έλεγες, με τας άγκάλας άνοικτάς : « Έλα... έλα να κοιμηθῃς !. . » Ο στρατιώτης έκαμνεν έν βήμα πρὸς αούτους, αλλ' άμέσως με τας έξησθενημένας χείρας έθλιβε τό στήθος του και άνθίστατο, δια να μη νικηθῃ από τόν πειρασμόν.

— Νά κοιμηθῷ εδώ !. . Ποτέ !. .

Και έξηκολούθει τόν δρόμον του, κατ' εῤθειαν έμπρός, άνακαλών τας άναμνήσεις του, δια να γνωρίσῃ ποῦ εῤρίσκειται και να διευθυνθῃ ασφαλώς. Από τὰ βόθη τής ψυχῆς του ηῤχετο νάναταίλῃ ταχέως ή ήμέρα, δια να του φωτίσῃ τόν δρόμον.

Αλλά φεῤ !. . Μόλις ή πρώτη άμυδρά λάμψις τής ηῤως εῤώτισε τας κορυ-

φάς τών βουνών, ό στρατιώτης κατέστειλε κρυγήν τρώμου. Είχε κάμη λάθος δλέθριον, και άντι να διευθυνθῃ πρὸς τὰ σύνορα, είχεν έπιστρέψῃ όπισω, πρὸς τόν έχθρόν. Απώστασις διακοσίων μόλις μέτρων, τόν έχώριζεν από ένα σταθμόν πρωσικόν.

Ο γάλλος απέμεινεν εκεί ως νάπελιθώθῃ. Τὰ μωτερά εκείνα κράνη τόν έμαγνήτιζαν, ως τότοι όρει, και τῷ

Και έτρεχεν. Ήσθάνετο αγωνίζην θανάτου, συλλογιζόμενος ότι ήτο δυνατόν να τον καταδιώξουν, να τον φθάσουν, να τον αίμαζλωτίσουν... Ήκουεν, ή ενόμιζεν ότι άκούει όπισθεν του τόν ποδοβολητόν τών έπων. Ο έχθρός εῤθανε... Ποῦ να τρέξῃ ; Ποῦ να εῤρη καταφύγιον ;

Χιών, έρημία και απόγνωσις γύρω του. Αλλα... μήπως είνε θαῤμα ; Ίδου

αῤήρουν πῶσαν δύναμιν ενεργείας . . . Μυρία σκέψεις συγκεχυμέναί συνεκρούοντο εις θέλλαν έντός τού κρανίου του. Τι να κάμη ; πῶς να κινηθῃ χωρίς να τον ίδουν ; πῶς να φύγῃ ; πῶς να σωθῃ ; Έξάφνης άντήχησε πυροβολισμός.

— Έχάθηκα !. . με είδαν !. .

Αλλ' ή σφαίρα εκείνη, ή όποία εῤορίζε παρὰ τὰ ότα του, ως να τον άφύπνισε, τῷ απέθωκε διαμιάς όλην του τήν θέλησιν. Ως πληγωμένος αῤγαγρός, ώρμησε πρὸς τούς βράχους, να φύγῃ, να σωθῃ.

— Γι' άγάπη τ ής !. . γι' άγάπη τ ής !. . έσκέπτετο.

έμπρός του, άνακύπτει οίκισκος μεμονωμένος, κρυπτόμενος μέχρι τούδε όπισθεν ενός βράχου. Έφάνετο ως κοιμώμενος ακόμη, μικρός-μικρός, έν τῷ μέσῳ τής εῤρείτης χιονοσκεπούς πεδιάδος, ή όποία τον περιέβαλλεν ως σάβκνον.

Έσρεξεν έξελλος και έκρουσε τήν θύραν, πνευστιών, μόλις δυνάμενος να όμιλήσῃ :

— Ανοίξτε ! Γαλλία και Πατρίς !

Περήλθον όλίγα δευτερόλεπτα, τὰ όποία τῷ εῤφάνησιν ως αιῶνες. Κατόπιν ήκούσθη έν βήμαξ, ή θύρα ήνοιχθη και ένας άνθρωπος εῤάνη εις τό κατώρλιον. Ανηήλλαξαν βλέμμα.

— Έλα ... έλα μέσα, παιδί μου.

Εισήλθε και κατέπεσε εις εν κάθισμα. Οι κρόταφοί του έβόμβουν, ο λαιμός του ήτο ξηρός, οι πόδες του αναισθητοί εκ του κόπου. Νεαρά γυνή, σιωπηλή και μελαγχολική, τον εκύτταζε με οίκτον, λικνίζουσα όλονέν το νεογέννητον βρέφος της.

Ο άνθρωπος, ανήσυχος, είχε ημινοίξη το παράθυρον. Χονδράι νιφάδες χιόνος έστροβιλίζοντο πίπτουσαι. Έν τούτοις το διακεραστικόν του βλέμμα διέκρινεν εκεί πέρα, εις την καμπήν της όδοϋ, κάτι τι ύποπτον.

— Έρχονται !

Ο στρατιώτης ανεπήδησεν έντρομος.

— Τή σημαία ! σώσατε τή σημαία !

Και εξέγηγεν από το στήθος του την σημαίαν, — την σημαίαν, ή οποία είχε διαφύγη τας χείρας του έχθρου, την σημαίαν, την όποιαν είχαν εμπιστευθή εις την τιμήν του, εις τον ήρωισμόν του. Χάριν αυτής είχε πολεμήση καθ' όλην εκείνην την τρομεράν νύκτα. Χάριν αυτής είχαν εύρη πρό όλίγου την δύναμιν να φύγη. Χάριν αυτής ήτο έτοιμος τώρα να θυσιάση την ζωήν του. « Γι' αγάπη τ η ς ' γι' αγάπη τ η ς ! »

Ο άνθρωπος ανεζήτην κρύπτην έντος του δωματίου. Ο στρατιώτης τον εκύτταεν, ως έτοιμοθάνατον, κρατών μέ τας δύο χείρας την τράπεζαν, επί της όποίας εκλίνε το σώμα του. . . . Άλλ' ή νεαρά γυνή έλαβε το βρέφος επί των γονάτων της, το έξέδωσε, το περιετύλιξε με το τρίχρωμον μεταξωτόν ύφασμα, το έσπαργάνωσε πάλιν και το απέθεσεν εις το λίκνον του.

— Έδώ δέν θά τ η ν εύρωμ ποτέ ! εψιθύρισε σιγαλά.

Η σημαία έσώθη ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΕΣ

Πάπιες κοντοχαδεμένες
Βγαίνουν από τα νερά,
Με θωριές χαριτωμένες
Στό λαιμό και 'στά φτερά.

Με τα φουσκωμένα στήθια
Και με τις κοντές ουρές,
Σειούνται και λυγιούντ' αλήθεια
Σάν περιήφανες κυρές.

Πάπιες, πιητε, πάπιες, φάτε,
Και λουσοητε για καλά,
Μά θυμηθε να γεννάτε
Και ταύγα τα μακρουλά.

Νά τα τρώγουν τα παιδάκια
Όταν είναι έπιμελη,
Και να βγάλωμε παπάκια,
Νά γυρνούν μέσα στην αυλή.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια. — Εθε σελ. 241)

Έν τούτοις μία ήτο ή σκέψις του Έρρίκου και της μητρός του : Να έπανεύρουν εκείνους, τους όποιους είχαν χάσει. Και ή σκέψις, ότι οι μόν η ή οι δέ ήμπορούσαν να εύρισκόνται εις το Τράνσβαλ, ήτο αρκετή διά να παριστάνη πρό των όφθαλμών των την νοτιο-αφρικανικήν δημοκρατίαν, ως γήν της έπαγγελίας.

Ματαιώς εξέητησαν πληροφορίας από όλους τους γάλλους προξένους του Ίνδικου Ωκεανού. Κανείς δέν εγνώριζε τίποτε ούτε περί του κυρίου Μασσαί, ούτε περί της Κοραλίας, ούτε περί του Γεράρδου, ούτε περί της Μαργαρόνας. Μία από τας λέμβους της Εύστιαθ εις τας εις ε είχε φθάση εις Σειςέλ, μία άλλη εις Πεμπαν, μία άλλη εις την νήσον Άλντάραν. Άλλά κανέν μέλος της οικογενείας Μασσαί δέν εύρισκετο έντος αυτών, καθώς δέν εύρισκοντο επίσης ούτε ο κλειόρχος Φρανκέρ, ούτε ο ιατρός Λωμόνδος.

Άλλ' αι πληροφορίες αὐταί, και εξ άλλου ή βεβαίωτης, ότι κατά τας ημέρας του ναυαγίου επεκράτη νηνεμία εις τον Ίνδικόν Ωκεανόν, έδιδον εκάστοτε νέας έλπίδας εις την κυρίαν Μασσαί και εις τον υιόν της. Άνέμενον από στιγμή εις στιγμήν αισιότερα τηλεγραφήματα, συγκρατούμενοι εν τή αισιοδοξίαν των υπό του Καγάν, ο όποιος κατέβαλλε διηνεκείς προσπαθείας προς συλλογήν νέων πληροφοριών.

Ποία δυναμεις χρειαζέτο εις την δυστυχή μητέρα, διά ναποκύπη την ανέκον αγωνίαν, ή οποία έσπάρσασε την καρδίαν της ! Η Κοραλία της, ή λατρευμένη της κόρη, ή οποία μέχρι του μοιραίου εκείνου ταξιδίου, δέν είχε κλείση μίαν νύκτα τα ματάκια της, χωρίς το μητρικόν φίλημα, που εύρισκετο τώρα ; Ποίους κινδύνους άρά γε, χειροτέρους από τον θάνατον, να διέτρεφε μετά την φρικώδη στιγμήν του χωρισμού των ;

Η ως εκ θαύματος διάσωσις του υιού της και αυτής της ίδιας, ήσαν τα μόνα καθησυχαστικά γεγονότα, τα όποιά την έκαμνον κάπως να ελπίζη. Αφ' ής ημέρας ο Έρρίκος εύρισκετο πλέον της, αι ανησυχίαί πάσαι της μητρός απέδλεπον εις την τύχην του συζύγου της, της θυγατρός της και του νεωτέρου της υιού. Παρά το γαλήνιον και μάλλον εδθυμον εξωτερικόν της, ή κυρία Μασσαί ήτο εκ των τρυφερών και έκτακτως ευαίσθητων εκείνων πλασματων, δια τα όποια ή ζωή εινε βασανιστήριον, όταν δέν βλέπουν πλησίον των όλους όσους

άγαπούν. Έμειδία κάποτε μελαγχολικώς, ένθυμομένη τους τρελούς της φόβους, όσάκις ο κ. Μασσαί άργούσεν όλίγον να έπιστρέψη το έσπέρας, ή όσάκις τα τέκνα της εξήρχοντο εις εκδρομήν κάπως μακρινήν, με άλλον, με λέμβον, με ποδήλατον ή και πεζήν. . . . Και τώρα ιδού, είχαν παρέλθη τόσοι μήνες, καθ' ους έξη μακράν αυτών, μη γνωρίζουσα αν εύρισκοντο ακόμη εις την ζωήν ή αν απέθανον, και αν ή θάλασσα, οι πυρροί, τα θηρία και οι άνθρωποι δέν τα είχαν αποδεκατίση ! . . . Όποια θανάσιμος και ανέκφραστος αγωνία ! Ο πόσον όδυνηρόν μαρτύριον δια την μητρικήν εκείνην καρδίαν ! Και όμως άντείχεν ακόμη, και ύπέμενε, και μάλιστα υπήρχον σιγμάλ, κατά τας όποιας ήλπιζεν.

Ο Έρρίκος έδλεπε την πικράν όδύνην, ή οποία κατέτρωγε την μητέρα του. Αὐτός ο υίος συνησθάνετο συχνά, ότι ήσαν μάταιαι αι έλπίδες, τας όποιας επέμενε να τρέψη. Άλλ' ο ισχυρός χαρακτήρ του και ή αδιάπτωτος αισιοδοξία του δέν τον άφιναν να καταβληθῆ. Έξ άλλου δε και ή συνεχής, ή αδιάλειπτος εργασία των ύποστήριζεν.

Έν τῷ μεταξύ, έλαβε, την μίαν κατόπι της άλλης, δύο ειδήσεις πολύ ένθαρρυντικές :

Μία εφημερίς του Λορενοάο-Μαρκέζ, όρκιας πορτογαλικῆς παραθαλασσίας πολίχνης της Μοζαμβίκης, — ανέφερεν επεισοδικώς την εις την πόλιν ταύτην άφίξιν ενός των ναυαγίων της Εύστιαθ εις τας, μεταβαίνοντος εις Τράνσβαλ, και επιθάντος άμέσως της άμειστοτοίχας, ή οποία διηυθίνετο εις Πρετωριαν.

Το μικρόν και άσημαντον τουτο διάφορον της εφημερίδος, έχυσε κάποιον φως έλπίδος. Ίσως ο ναυαγός εκείνος, το όνομα του όποιου δέν άνεφέρτετο, να μη έφθασε μόνος εις το Λορενοάο Μαρκέζ. . . . Ίσως μάλιστα να ήτο και αὐτός ο κ. Μασσαί. . . . Άλλά τότε, ή πρώτη του φροντίς δέν θά ήτο να πληροφορηθῆ από τον πρόξενον της Γαλλίας τί είχε απογίνη ή σύζυγός του και τα τέκνα του ; και άντι ναναχωρήση εις Πρετωριαν, δέν θά ήρχετο εις Μαζούγκαν ;

Η δευτέρα ειδησις ήτο θετικώτερα. Προήρχετο από τον λάρδον Φαίρηλδ, ο όποιος εύρισκετο εις αλληλογραφίαν με τον Έρρίκον. Είχεν εξηκολουθήση τας έρευνας του και έγραφε τς εξής :

« Δέν υπάρχει πλέον άμφιβολία, ότι το Α μ θ ο υ ρ γ ε ρ εινε ο δράστης της συρράξεως. Το γερμανικόν τουτο άτιμόπλοιον, ναχωρήσαν εκ Μασκάτης, επί της ανατολικῆς παραλίας της Αρκχίας, είχε παραλάβη εκείθεν φορτίον εύρωπαικῶν όπλων, άφ' ου πιθανώς εξεφούττωσε δούλους. Την ήμέραν του δυστυχήματος,

εύρισκετο εις το μέρος, όπου συνέθη. Μετά δώδεκα ημέρας άφῆκε το φορτίον εις το Άβον της Μοζαμβίκης, και εκείθεν άπήλθεν εις Ζανζιβέρην προς έπισκευήν, διότι έχει ύποσθη σηματοκίτας βλάβας, αι όποιαί μόνον από σύρραξιν δύνανται να προέρχωνται. Ολόκληρος ή πλώρα του εινε σπασμένη, εις κακήν κατάστασιν. Ο βρεττανός πρόξενος, καθ' ύπόδειξιν μου, ύπέβαλεν εις άνακριστιν τους άνδρας του πληρώματος, εκ των όποιων οι πλείστοι κατέθεσαν σπουδαιότατα. "Όσον άφορά τον κλειόρχον Λύκον, μόλις έμυρίσθη τον κίνδυνον, έσπευσε να εξαφανισθῆ. Λέγεται ότι άπήλθεν εις την γερμανικήν Αφρικήν, προς τα μέρη της Ταγκανίτας. Το Α μ θ ο υ ρ γ ε ρ κατεσχέθη κατ' αίτησιν του άγγλου Προξένου, και ή άνακρισις εξακολουθεῖ. »

Ούτως αι ύπόνοιαι του λάρδον Φαίρηλδ περί του αίτιου της καταστροφῆς, απέδεικνύοντο βεσιμώταται. Άλλα τον Έρρίκον Μασσαί ένδιέφερε προς το παρόν πολύ περισσότερον ή εκ Λορενοάο-Μαρκέζ διάλεσις του άναχαγού της Εύστιαθ εις τας μεταβαίνοντος εις Τράνσβαλ. Μετά έρωτον σκέψιν, ή μητήρ του και αὐτός απεράσταν να τον ακολουθήσουν. Είχον λάβη όλίγα χρήματα εκ Γαλλίας, και δέν έφειλον εις κανένα τίποτε, παρά μόνον εύγνωμοσύνην πολλήν εις τον πρόξενον Χηγάν και την οικογένειάν του. Και μόλις το άτιμόπλοιον το μεταβαλον εις Δύρβανον, προσήγγισεν εις την Μαζούγκαν, μητήρ και υιός επιβιβάσθησαν.

Ευρέθησαν λοιπόν και πάλιν έντος μεγάλου υπερωκεανείου άτιμολόιου, και ανεμύθησαν με τον ποικίλον και πολυθρόνον εκείνον κόσμον, και έζησαν δι' όλίγας ημέρας την ζωήν, ή οποία τοίς έπροκάλεε τόσας γλυκειάς και όδυνηράς άναμνήσεις ! . . . Άλλ' αὐτην την φοράν, το ταξείδιον συντελέσθη άνευ άπεικταίου, και πάντε ημέρας μετά την επιβιβάσιν των, ευρέθησαν εξωθεν του Δυρβάνου. Άμα τῇ ανατολή του ήλιου, οι επιβάται όλοι προσέτρεξαν εις το κατάστρωμα, περίεργοι να ίδουν την μισητήν και δια πολλούς πολυπόθητον ήπειρον. Άλλῃ κανείς δέν ήσθάνθη τόσον ισχυράν συγλήναις, δσον ή μητήρ και ο υιός. Με όφθαλμούς πλήρεις δακρύων, ή κυρία Μασσαί παρετήρει μακρόθεν τους μεγαλοπρεπείς γρανιτινους όγκους των βουνών, των υπερκειμένων της πόλεως. Τις οιδε, μήπως ύπιοθεν των επιβλητικῶν εκείνων τειχῶν, παρά τους πρόποδες των Ισως, έντος της πόλεως ακόμη, εις την όποιαν έμελλε ναποδιδασθῆ, τίς οιδεν αν δέν θα εύρισκεν εκείνους, τους όποιους τόσον επόθει ή ψυχῆ της ! . . . Κατέτρωγε δια των όφθαλμών των ώραιον εκείνον όρμον; τον όποιον

οι κάτοικοι της αφρικανικής ταύτης παρραλίας συγκρίνουσιν προς τον του Πικνόρμου και της Νεαπόλεως. Ένόμιζεν ότι εις το πληθος εκείνο, το αναμείνον επί της προκυμαίας την άφίξιν του άτιμολόιου, θα έδλεπε μετ' όλίγον και τους συγγενείς της, θα ήκουε την φωνήν του συζύγου και των τέκνων της. . . . (Έπειτα συνέχεια.) Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΚΡΙΒΩΣ προ τοϋ Σταδίου, προ του μεγίστου και έπισημοτάτου των έργων του, μάς εύρίσκει σήμεραν ή ειδήσις περί του θανάτου του μεγάλου έθνικου εύεργέτου Γεωργίου Αβέρωφ. . . .

Όλίγα βήματα μάς χωρίζουν από το Ζάπκειον, το όποιον επεσκεψθήμεν προχθές προχωροῦμεν δια του άλσυλλίου μέχρι του μικρού νεκροταφείου των Διαμαρτυρομένων, διασχίζομεν κατά πλάτος την λεωφόρον, διερχόμεθα την εύρειαν λιθόκτιστον γέφυραν, την επί του Ταίσου, και σταματώμεν επί της πλατείας, της προ τοϋ Σταδίου. Την ψυχήν μας κατέχει ή συγκλήναις, ή εκ της προσφάτου και μεγάλης άπωλείας. Ο Γεώργιος Αβέρωφ, ο γενναίος και άπειδής χορηγός, ο ζηλωτάς την δόξαν του παλαιού έκείνου Ηρώδου του Αττικού, — του δσον και αὐτός ζακλούτου, μεγαλεπίδου και φιλοπόλιδος, — ο κατακοσμησας την πρωτεύουσιν με τóσα μεγαλοπρεπή κτίρια, με τόσα λαμπρά ιδρύματα, — Πολυτεγειον, Έρθεσίον, Σχολή Εδελπίδων, Σταδιον. . . — ο συμπληρώσας τις μεγάλας του εύεργεσίας δια της διαθήκης του, δια της όποιας μέγα μέρος της κολοσσιαίας περιουσίας του κληροδοτέ εις το Έθνος, ο Γεώργιος Αβέρωφ δέν ύπάρχει πλέον μεταξύ των ζώντων, αλλά μεταξύ των αθανάτων νεκρών. . . .

Άκριβώς την στιγμήν ταύτην τελείσαι πάνδημος και μεγαλοπρεπής ή κηδεία του, εις την χώραν την όποιαν βράχει ο Νεϊλος, ο μέγας, ο εύεργετικός και άπειδής εις ζείδιωρα νάματα, όπως υπήρξε κ' Εκείνος εις δωρεάς ! Το Σταδιον πενθεῖ, όπως πενθεῖ όλος ο Έλληνομίος. Προ των μελανών και των μασσιτιων σημαιών, δέν έχομεν πλέον διάθεσιν δια περιπάτον, αλλά δια προσκύνημα. . . Το πρώτον πράγμα, το όποιον κινεί την προσοχήν μας επί της πλατείας του Σταδίου, εις ο μαρμαρίνος άνδριάς του Γεωργίου Αβέρωφ. Συνήθως οι άνδριάντες άνεγειρόνται μετά θάνατον

αλλ' ο Αβέρωφ έσχε την σπανίαν, την σση ύψηλήν τόσην και δικαίαν τιμήν, να τῷ ίδρυθῆ άνδριάς έτι ζώντος του. Έστῆθη εκεί, τας παραμονάς των Ολυμπιακῶν Αγώνων, παρά την εισόδον του Παναθηναϊκου Σταδίου, δεξιά τῷ εισερχομένῳ, εις ένδειξιν άιδίου εύγνωμοσύνης προς τον χορηγόν της μεγάλης ανακαινίσσεως. Ο μέγας γέρον, με τον άνδρον μούστια, με την αγαθήν και νοήμονα φυσιογνωμίαν, παρίσταται ήρθιος επί του βάθρου της δέξης, τεύων την δεξιάν προς το Σταδιον και οιονεί δεξιούμενος τους εισερχομένους. Νομίζεις ότι λέγει :

« Εισέλθετε εις την χαράν, την όποιαν σας ήτοιμασα. Ίδου το αρχαιον και ένδοξον Σταδιον, με νέαν αίγλην και νέαν ακμήν, ανακαινισμένον και αναμαρμαρμένον, όπως ήτο και επί της εποχής του Λυκούργου και του Ηρώδου ! Το ώραιον όνειρον, το όποιον έθαλψεν ή ελληνική μου καρδιά, το όνειρον, το έποσον άδωκάλισεν επί αιώνας την ελληνικήν Έλιπίδα, ιδού, το έπραγματοποίησα ! »

Η αλήθεια εινε, ότι το όνειρον δέν έπραγματοποιήθη ακόμη τελείως. Ηρχισεν όμως, και θα τελείωση, και θα πραγματοποιηθῆ. Μετά την άφίρσιν των ξυλίλων έδωλίων, τα όποια, κατά τους Ολυμπιακούς αγώνας, προσέδωσαν εις το Σταδιον μίαν άπατηλήν όψιν τελείας άναμαρμαρώσεως, το άμφιθέατρον σήμεραν φαίνεται ως ήρεπιωμένον ή μάλλον ήμιτελές οικοδόμημα. Ως γνωστόν, δέν ήρχεσαν τότε τα χρήματα, και άφ' ου κατεσκευασθῆ εκ μαρμαρου μόνον ή σφενδόνη και αι πρώται σειραι των δύο πετεργων, το υπόλοιπον του άμφιθέατρον συνεπληρώθη εκ του προχείρου ξύλινον. Έχρητάζοντο χρήματα και χρήματα δια να τελειώση κατά το αρχικόν σχέδιον και να λάμψη και πάλιν όλομαρμαρόν. Και επειδή τα μετά δέν υπήρχον, αι εργασίαι εις το Σταδιον είχαν διακοπή, και μάλιστα, μετά τας τελευταίας έθνικας περιπέτειας, πολλοί ήρχισαν ναπεπινζωνται περί της πραγματοποιήσεως του ώραιου όνειρου και εις το μέλλον. . . . Άλλ' ιδού, ή διαθήκη του Γεωργίου Αβέρωφ άναπετρώει πάλιν τας έλπίδας. Ολόκληρον έκποτομύριον φράγκων κληροδοτέ ή έθνικος εύεργέτης δια την άποπεράτωσιν του Σταδίου. Το ποσόν ήρκέσει, και αν δέν άνρέσει, ελάχιστον θα χρειασθῆ κατόπι, το όποιον δέν θα εινε δύσκολον να εξαικονομηθῆ. Και ο άνδριάς ο δεξιούμενος παρά την εισόδον τους εισερχομένους, προσλαμβάνει τώρα νέαν αίγλην, διότι ή χειρ' εκείνη φαίνεται ώπειναινομένη προς το μέλλον, προς το ώραιον και προσεχές μέλλον του Σταδίου τελειωμένου και λαμπρού, όπως ήτο εις την εποχήν του Ηρώδου. . .

Δόξα εις τον Γεώργιον Αβέρωφ ! ΦΑΙΔΩΝ

« Μή ανάβαλ.
 » λε δι' αὐρίον,
 » δ. τι δύνασαι
 » νά πράξεις σή-
 » μερον. »

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας

θὰ εἶνε ἔτοιμον καὶ θὰ ταῖς εἰς κυκλοφορίαν τὸ :

“ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ”

Πρὸς ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς τῆς « Διαπλάσεως » στέλλεται σήμερον δωρεὰν ὡς δείγμα, τὸ πρῶτον τυπογραφικὸν φύλλον τοῦ ἐξόχου τούτου βιβλίου.
 *Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ το ἀποκτήσουν εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκδόσει του, ἄς σπεύσουν νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν των, ἐμβάζοντας συγχρόνως καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἧτοι φ. 3,80 ἐν θέλουν τὸ βιβλίον ἄδειτον, καὶ φ. 5 ἂν τὸ θέλουν χρυσοῦδειτον.
 Εἰς τὸ Ὑπερ Πατρίδος ἐνεγράφησαν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, πλῆθος συνδρομητῶν. Ὁ ἀριθμὸς των εἶνε σχεδὸν ἴσος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκτυπωμένων ἤδη βιβλίων, ὥστε ὀλίγα μόνον ἀντίτυπα θὰ μένουν, πρὸς πώλησιν. Ἐπομένως, οἱ θέλοντες νὰποκτήσουν ἀντίτυπον πρὶν ἐξαντληθῆ ἢ πρῶτη ἐκδοσίς, εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν των ἀμέσως.

Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου

(Συνέχεια ἴδε σελ. 244)

Ὁ Σαιν Ροκαντέν, πρὸς ἀποφυγὴν νέων κινδύνων ἐκ τῆς παραδοξοῦ αὐτῆς συνομιλίας, ἀνέλαβε θορραλέως νὰ τὴν διεξαγάγῃ μόνος του.
 — Εἰσθε ξένος βέβαια, κύριε ; ἠρώτησε.
 — Μάλιστα, κύριε.
 — Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τὸ Κάδιξ ;
 — Ὁχι, κύριε.
 — Ἄ, εἶνε ἀξιοπεριεργὸς πόλις. Εἶνε τὰ ἀρχαῖα Γάδαιρα, καθὼς γνωρίζετε. Ὅζι σας συστήσω πολὺ νὰ ὑπάγετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν, τοὺς, τὰς. . .
 Ἐνταῦθα ὁ ἀξιότιμος ἱπότης ἀντελήφθη, πρὸς μεγάλην του ἀκελπισίαν, ὅτι μὴ ἐξελεθῶν ποτε ὁ ἴδιος εἰς τὴν πόλιν, μήτε συνομιλήσας ποτὲ μὲ κανένα ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰναφέρῃ οὔτε ἐν μνημείον τῶν Γαδείρων, οὔτε κἄν ἓνα περιπατην τῆς νέας πόλεως.
 — Τὰ εἶδα ὅλα αὐτὰ ποῦ μου λέτε, ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς ὁ μαρκήσιος, ἀρχίζων νὰ διασκεδάσῃ τῶρα μὲ τοὺς συνομιλητὰς του, καὶ ἀποφασισμένος νὰ τοὺς πάρῃ πλέον εἰς τὸ χεῖρ, τοὺς γελοίους αὐτοὺς, ποῦ ἤθελαν, μάτια μου, νὰ κάμουν καὶ τὸν κατάσκοπον.
 — Καὶ πῶς σας ἐφάνηκαν ; ἠρώτησεν ὁ Παλουάκος, μὲ ὕφος ἀκρας ἐνημερότητος.
 — Λαμπρά, κύριε.
 — Φυλάγεται καλὰ, ἐπιθύρσειν ὁ

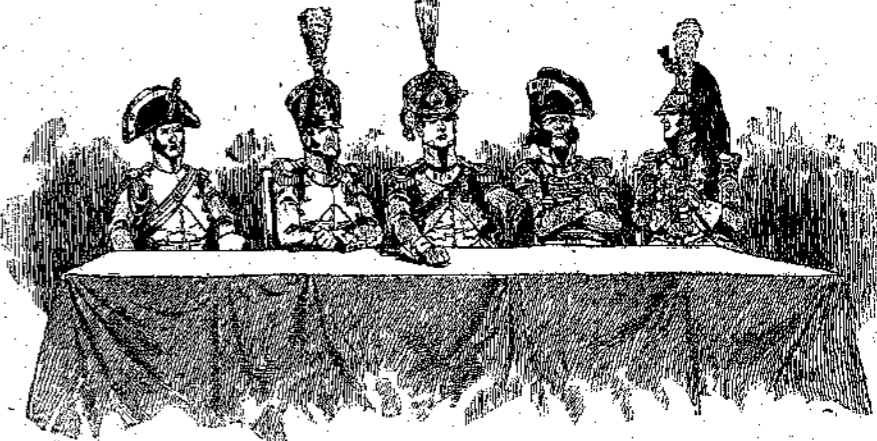
Σαιν Ροκαντέν. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος ἀνθρωπος.
 — Ἐμεῖς ὅμως δὲν φυλαγόμεθα καλὰ. . . ἐστὲναξεν ἐνδομῶχος ὁ Παλουάκος.
 Τὸ συμπόσιον, ὅπως ὅλα τὰ συμπόσια, διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ συνομιλία μεταξὺ τῶν τριῶν ἐξηκολούθησεν ὡς ἀνωτέρω.
 Δυστυχῶς καὶ τὰ καλὰ, ὅπως καὶ τὰ κακά, δὲν διαρκοῦν αἰωνίως εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ! Τὸ συμπόσιον ἐτελείωσεν.
 Ὁ ἀγγλος ναύαρχος, προπίνων εἰς ὑγείαν τοῦ ἰσπανοῦ διοικητοῦ, νύχθησεν νὰ συνδεθῶσι τὰ δύο ἔθνη αἰωνίως διὰ συμμαχίας ἀδιαρρήτου καὶ ἀτελευτήτου, ἔκαμε δὲ πρόπον καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρείου ἰσπανικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν μελλουσῶν αὐτοῦ νικῶν.
 Ἐξ ἄλλου, ὁ ἰσπανὸς διοικητὴς, προπίνων εἰς ὑγείαν τοῦ ἀγγλοῦ ναυάρχου, νύχθησεν τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς εὐχὴν, ἔκαμε δὲ πρόπον καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ ἀνδρείου ἀγγλικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν μελλουσῶν αὐτοῦ νικῶν.
 Μετὰ τὰς εὐχλότους ταύτας πρόψεις, ἀντήλλαξαν ἀναριθμήτους χειραφίας καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἄλλ' εἰς τὸν προθάλαμον, μὲ μὲ τοὺς μανδύας των, ἀνέλαβον καὶ τὴν προτέραν των ψυχρότητα καὶ ἀμοιβαίαν ἀντιπάθειαν. . .
 Ἀφ' ἐνός ὁ μαρκήσιος, ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος καὶ ὁ ἱπότης, ἔβλεπον τὰ δυνατὰ των νὰ μὴ συναντηθῶν εἰς τὴν ἐξοδον, καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ φόβου, ἔκαμαν τόσους πολ-
 λούς καὶ διαφόρους ἐλιγμούς ἀνά τὰς

ὁδοὺς τῆς πόλεως, ὥστε ὀλίγον ἐλείψε νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα : δηλαδὴ νὰ συναντηθῶν.
 Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ρενῶ καὶ ὁ Μπρόουν δὲν περιορίσθησαν ἕως ἐδῶ. Ἐκαλλιέργησαν καὶ ὑπεδαύλισαν τὰς ἀμοιβαίας ἐχθρικός διαθέσεις τῶν θυμάτων των, οὕτως ὥστε νὰ μὴ φοβῶνται πλέον ὡς ἐπικειμένην καὶ δυνατὴν τὴν συνάντησιν τοῦ Λουδοβίκου Νοσρμών μετὰ τοῦ Ροκαντέν, ἀφ' οὗ ὁ εἰς ἀπέφυγε τὸν ἄλλον, ὅπως ὁ διάβολος τὸ θυμιάμα.
 Ἐν τούτοις, ἡ μηχανορραφία τοῦ πρῶην ἐπιστάτου, ὅσον καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ἂν ἔφερε πρὸς τὸ παρόν, εἶχε καὶ τὴν κακὴν τῆς ὄψιν. Μὲ τὴν ιδεάν ὅτι κατασκοπεύεται δι' ἄγνωστον σκοπὸν, σχεδὸν ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἀφίξεώς του, ὁ μαρκήσιος εἶχε γίνῃ πολὺ ἐπιφυλακτικὸς καὶ καχύποπτος. Ἐδυσπίστει τῶρα πρὸς ἄλλους καὶ ἐπροφυλάσσει τόσον πολὺ, ὥστε δὲν ἦτο εὐκόλον πλέον εἰς τοὺς κακούργους, — τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, — νὰ τον παρασύρουν εἰς ἐνέδραν καὶ νὰ τον ξεμπερδέψουν.
 Μίαν ἡμέραν ὁ Ρενῶ, περισσότερον ἀνυπόμονος τοῦ συντρόφου του, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πολὺ τιμὸς καιρὸς, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε ἐναντίον τοῦ Ρογήρου καὶ τῶν δύο εὐγενῶν, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ προπαρασκευάσουν ἀπὸ τῶρα τὰς παγίδας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ τοὺς ἔρριπτον, δοθείσης ἐνκαιρίας.
 Ὁ κ. Μπρόουν νυδύθησε νὰ ἐπιδο-

κιμάσῃ τὴν γνώμην τοῦ μίστερ Ρενῶ, καὶ ὁ πρῶην ἐπιστάτης ἀπήλθεν εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον.
 Τὸ ἔργον του δὲν ἦτο εὐκόλον, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ πλησιάσῃ τὸν Ρογήρον, χωρὶς νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Πεζοναυτῶν, οἱ ὅποιοι βεβαίως θὰ τον ἀνεγνώριζαν. Ἐπροτίμησε λοιπὸν νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, νὰ κρυφθῆ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ εἰ δυνατόν νὰ λησμονηθῆ. Τῷ ἦτο ὅμως εὐκολώτερον νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τῶν δύο εὐγενῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐναντίον αὐτῶν ἔστρεψε τῶρα τὰ καταχθονία του ὄπλα.
 Διὰ νὰποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ στρατάρχου Βικτωρος καὶ νὰ διεγχῆ γνήσιος πράκτωρ τοῦ Φουσε, ἔδωκεν ἐπανειλημμένως σπουδαίως πληροφορίας περὶ τῶν δυνάμεων τῶν πολιορκουμένων, περὶ τῶν σχεδίων των καὶ τῶν κινήσεων τῶν στρατευμάτων των.
 Ὅταν ἐνόμισεν ὅτι εἶχε πράξῃ ἄρκετὰ ἤδη, ὥστε νὰ τον ἀκούουν καὶ νὰ δίδουν κάποιαν πίστιν εἰς τοὺς λόγους του, ἐζήτησεν ἰδιαιτέρην ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν δούκα Βελλύν, διὰ νὰ τῷ κάμῃ, ὡς ἔλεγε, σοβαρωτάτας ἀποκαλύψεις.
 Ἡ ἀκρόασις αὕτη τῷ ἐχορηγήθη εὐκόλως, καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ στρατάρχου, ἤρχισεν ἄνευ περιφράσεων :
 — Κύριε στρατάρχα, ἐζήτησα ἰδιαιτέρην ἀκρόασιν, διότι πρόκειται περὶ σπουδαίου μυστικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν τιμὴν μίαν μεγαλῆς οἰκογενείας, καὶ τὸ ὁποῖον μόνον ἡ Ἐξοχότης σας πρέπει νὰ μάθῃ, διὰ νὰ λάβῃ κατόπι τ' ἀναγκαῖα μέτρα. . .
 — Τί τρέχει ;
 — Κύριε στρατάρχα, ἐδείξατε μεγάλην κλωσώνην πρὸς τὸν ἱπότην Σαιν Ροκαντέν καὶ τὸν ἐπισκοπικὸν ἐπίτροπον Παλουάκον. Σὰς ἠπάτησε τὸ εὐγενὲς καὶ ἄκακον ἐξωτερικὸν των. Ἐν τούτοις οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶνε προδῶται, καὶ ἤλθον νὰ τοὺς καταγγείλω.
 — Προσέξατε, κύριε ! διεκοφεν αὐστηρῶς ὁ δούξ Βελλύν : συλλογισθῆτε καλὰ τί λέγετε, καὶ μὴ κατηγορήτε ἀβασίμως δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐγὼ θεωρῶ ἐντίμους, καὶ θὰ τοὺς θεωρῶ μέχρι τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου !
 — Κύριε στρατάρχα, ἂν δὲν εἶχα τὰς βεβαιωτέρας ἀποδείξεις, δὲν θὰ ἐτόλμουσα ποτὲ . . .
 — Πολὺ καλὰ, νὰ τὰς ἀκούσωμεν !
 — Καθὼς γνωρίζετε, κύριε στρατάρχα, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας μ' ἐστειλεν εἰς τὸν Κάδιξ, καὶ σας εἶδεκα ἐν τάξει, καθὼς ἐθυμώσασθε, ὅλα τὰ σχετικὰ ἐγγράφα. Ὅμως ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἀγνοεῖ διὰ ποίαν σοβαρὰν αἰτίαν ὁ κ. Φουσε μ' ἐστειλεν εἰς τὸ Κάδιξ.
 — Γνώντι, δὲν το ἠξέσρωμ.
 — Λοιπὸν, μ' ἐστειλε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπιτηρῶ τὸν ἱπότην καὶ τὸν

Ἐπίτροπον. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ διαγωγή των εἶχε γίνῃ ὑποπτος, καὶ ἡ αἰφνιδιὰ ἀναχώρησις των ἐκ Παρισίων ἐπεκύρωσε τὰς ὑποψίας τοῦ Ὑπουργοῦ.
 — Ἡ ἀναχώρησις των ἐσοχίζετο μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ρογήρου Νοσρμών.
 — Αὐτὴ ἦτο ἡ πρόφασις, τευλάχιστον.
 — Ἐαὶ τέλους, κύριε, διηγήθητε τὰ γεγονότα καὶ δώσατέ μου τὰς ἀποδείξεις.
 — Ἴδού, κύριε στρατάρχα. Ἐδῶ εἶνε ὑπόμνημα, συντεταγμένον καὶ ὑπογεγραμμένον ὑπὲρ τῶν δύο εὐγενῶν, περὶ τῆς ὕστερας καὶ τῆς παρατάξεως τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ περὶ τοῦ Κάδιξ, περὶ τῆς μαχίμου δυνάμεώς του, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν τραυματιῶν, καὶ περὶ τῶν ἐπικειρῶν σημείων τῆς πολιορκητικῆς ἰωνῆς. Τὰ πάντα ἐκτίθενται, καθὼς βλέπετε, μετ' ἀκριθείας καὶ ἐμπειρίας. Ὑποδεικνύουν καὶ τὸ καταλληλότερον μέρος πρὸς ἐξοδον, ἐκεῖ ὅπου ἀκριβῶς ἐδωσαν ἤδη μίαν μάχην οἱ Ἄγγλοι, ἐπὶ τῆς ἐξοδῆς τοῦ ἀγγελιατρῶν του, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶνε ὁ φίλος τοῦ Ρογήρου, ὁ σκαπανεὺς Βιλλμπουάξ.
 Διερχόμενος τὸ στρατόπεδον τῶν Πεζοναυτῶν, ὁ σκαπανεὺς συνήνησε τὸ

συρεν εἰς αὐτοῦ μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν.
 — Ἐστὶ εἶνε, ἐπιθύρσει, δὲν χωρεῖ ἀκριβολία ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ εἶνε ὁ ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος.
 — Κύριε Ρενῶ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν ζῆλόν σας, μολονότι θὰ εἶδα κατὶ τι, διὰ νὰ εἶνε ψευδεῖς αἱ πληροφορίαι σας. Δυστυχῶς ὅμως εἶνε ἀκριβεῖς. . .
 Καὶ δι' ἐνός νεύματος ἀπέλυσε τὸν κτεργάρην. Κατὰ τὴν ἐκρούσε τὸν κωνίσκον, καὶ ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας προσήλθεν ἀμέσως.
 — Λοχαγε, διέταξεν ὁ δούξ Βελλύν μελαγχολικῶς, νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν κ. Πρόεδρον νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς, ὥστε νὰ συγκροτηθῇ πολεμικὸν συμβούλιον ἐντός μίας ὥρας.
 Ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου, εἰδοποιηθεὶς ἀμέσως, ἐξέπεμψε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τὸν ἀγγελιατρῶν του, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶνε ὁ φίλος τοῦ Ρογήρου, ὁ σκαπανεὺς Βιλλμπουάξ.
 Διερχόμενος τὸ στρατόπεδον τῶν Πεζοναυτῶν, ὁ σκαπανεὺς συνήνησε τὸ

« Κύριοι, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἄρχεται ἡ συνεδρίασις » (Σελ. 254, στήλ. α'.)

τοῦ διοικητοῦ, διὰ τῆς ὁποίας τοὺς συ-
 χαίρει διὰ τὴν λαμπρὰν διαγωγήν των, καὶ ἐκφράζει τὴν χαρὰν του, ὅτι ἔχει πλησίον του δύο τόσον ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῶν Γάλλων. . . Ἐμποροῦσα, κύριε διοικητά, νὰ σας παρουσιάσω καὶ ἄλλα τεκμήρια, ἐπίσης πειστικά, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι αὐτὰ ἀρκοῦν.
 Μετὰ πυρετώδους σπουδῆς ὁ στρατάρχης ἐξήτασε τὰ ἐγγράφα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνεχείρισεν ὁ θῆθεν πράκτωρ τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας. Ἦσαν ἐν πλήρει τάξει, μὲ τὰς σφραγίδας καὶ τὰ σήματα τοῦ ἰσπανικοῦ ἐπιτελείου, ἐπιθεωρημένα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ ναυάρχου. Τέλος πάντων περιεποιῶν τιμὴν εἰς τὴν ἀπίστευτον ἐπιτηδεϊότητα τοῦ καταχθονίου Ρενῶ, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε πλαστογραφῆσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν.
 Ὁ στρατάρχης ἠρέυνησε χαρτοφυλάκιον, εὐρισκόμενον πλησίον του, καὶ ἀπέ-

παίδιον, συνομιλοῦν μετὰ τὸν Παπαρίγκον.
 — Σπουδαῖα ! τῷ ἐφώναξε συγκαλεῖται ἕκτακτον πολεμικὸν συμβούλιον.
 — Καὶ γιατί ; ἠρώτησεν ὁ Ρογήρος μὲ πολλὴν ἀδιαφορίαν.
 — Μοῦ φαίνεται, καὶ ἐλπίζω, ὅτι πρόκειται νὰ διακοθῇ ὁ Ρενῶ. Ἡ διαταγὴ τοῦλάχιστον ἐβῆκε, καθὼς μοῦ εἶπαν, ἅμα ἐπαρουσιάσθη αὐτὸς ὁ παλιῆ ἀνθρωπος εἰς τὸν στρατάρχην.
 — Ζήτω ! ἐφώναξεν ὁ Παπαρίγκος.
 — Ὁ κακομοῖρος ! εἶπεν ὁ Ρογήρος θὰ καταδικασθῇ χωρὶς ἄλλο.
 — Κλάψε τον κιόλα ! αὐτὸ μας ἔλειπεν ! εἶπεν ὁ σκαπανεὺς. Ἡ μήπως δὲν του ἀξίλων ἡ σφαιρὰ ποῦ θὰ του φυτέψουν ἐπὶ κεφάλι ;
 — Τοῦ ἀξίλων ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἔμποδίζει νὰ τον λυποῦμαι.
 — Ἄ, ἐξέχασα ὅτι εἶσαι ἀγαθός. Ἄς εἶνε. . . Ἐγὼ φεύγω. . . Βιάζομαι. . .

Λούσιον — ὁ Βασιλεὺς τῶν Βυβλωνίων ἀπὸ τῆν Πουερσίδα τῆς Ἰθης, Σπευδόν Ἀνθρωπον ἀπὸ τῆν Λευμοσιανῆν Διακίδα — τὸ Ἔδωρ τῆς Σουγῆς μετὶ τῆν Σελίαν Περιβολοποιούλου. Μιρλόαν καὶ Βέραν Νουμῆ — ἡ ἑξοιστος Ἑλλητικὴ μετὶ τῆν Ἀράδα καὶ Στέλλαν Ἐμμανουὴλ — ὁ Καραγκιόζης μετὶ τὸν Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Ναυτοποιούλου — ἡ Νάυτο ποῦλα μετὶ τὸν Ἐθρηνη Βαροῦλαν — ἡ Λύρα τοῦ Ὀρφῆος μετὶ τὸν Ἰουλιανόν Ζάνγου, Γλυκῆσαν Ἑλπίδα καὶ Ποσεῦλαν Κυριακοπούλου — ὁ Δευκόπτερος Ἄγγελος μετὶ τὴν δεσποινίδα Σατωβριάνον — ὁ Ζεβὴρ μετὶ τὴν Κόρην τοῦ Ζαλιγγῶν, Κόρην τοῦ Γιολεῦ καὶ Φιλέριον Ἰόν — ὁ Πενταμέμος Καρχαριῶς μετὶ τὸν Πενταμέμον Ἀνκον, Ἰατροῦ τῶν Συναδριωτῶν καὶ Ἡμερῶ Γατάκι — ὁ Δ. ἡ Δριβὸς μετὶ τὴν Χρυσόπτερον Ἑλπίδα — ἡ Βασιλὶς τῆς Ἐρημοῦ μετὶ τὴν Καλλιμένη Σταῖκου, Χειμωνιατικὴν Διακίδα καὶ Διαβολῆκαυ — ὁ Νεαρός Ἐκποροῦς μετὶ τὸν Τζένη Πλεμαν, Χωτοποῦλον καὶ Ἰριδά — ἡ Μαρίδα κατὰ Εὐρέπον μετὶ τὴν Στέλλαν Ἐμμανουὴλ, Παρασόνη καὶ Κεράλια Μασοῦ — ἡ Ἰλιθὸς τοῦ Κηρισσοῦ μετὶ τὸν Παριονέβελον, Χρυσοφῶταν Παχτοῦλον καὶ Μακροῦλκαυ — τὸ Ἑδοειδὸν Ἀστρον μετὶ τὴν Μιρλόαν — ἡ Ἡγεμονίς τῆς Συροῦ μετὶ τὴν Θεοκαινίδα τοῦ Μουσοῦ — ἡ Ἀρκιὰς μετὶ τὴν Βουπίδα, Ἐκτιστον Ἑλλητικὴ καὶ Πράξιλλαν — τὸ Τραμοσθῆνον Ἀστειρ μετὶ τὸ Ἀστειρον τῆς Ἀδύτης καὶ Ἔτοι θέλω — Σίλενος ὁ Κερωνός μετὶ τὴν Ἀριάσαν Ἀρμυράσαν, Ἀπόδα τῆς Ἐρημοῦ καὶ Ἀσοροφειτῶν — ἡ Γλυκῆς Καρδιά μετὶ τὸν Ἐθνητικὸν Ἰγμον καὶ Τράκα Τροσκὰ — τὸ Πηνὸν τῆς Ἐρημοῦ μετὶ τὸν Παριονέβελον, Χρυσοφῶταν Παχτοῦλον καὶ Λούσιον — Ἔνα Ἰωακείμ μετὶ τὸν Γλυκῆσαν Ἑλπίδα καὶ Ναυτοπούλου — Ὀλιπὸς ὁ Γρικέδης μετὶ τὸ Ἀρχιζιλιανόν, Παριονέβελον καὶ Ἀθανάσιον Κοουλοῦθροαν — τὸ Ναρικόν Σελινηῶς μετὶ τὸν Μικρὸν Περιεργον, Π. Σαουσιπούλον καὶ Στρατηγόν Ἀνθον — τὸ Ἑλλητικὸν Ἐδαφος μετὶ τὸ Πιὰ Πιὰκ, Ἰόνιον Ἠλέτος καὶ Ἐρυθρὸν Καρδιαν — ὁ Ποταμὸς Εὐρώτας μετὶ τὸν Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας, Βρόχιον τῆς Νιραμπάτεβας καὶ Μαγεμένην Ἀχρωγιατιαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλότιμὸν στέλλει ἡ Διὰ πᾶσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Κίχλην (ἡ ὁποία εἶδε τὸν κ. Ἀντωνίου καὶ ἤκουον ἀπὸ τοῦ στόμα του διὰ τὸ «Τὴν Παρτίδος εἶνε ἔξωον βιβλίον, διδάσκον τὰ καθήκοντα τοῦ νέου πρὸς τὴν πατρίδα του») Θεατέην Τοῖν - Τοῖν Τσιτάμασαν, Ἀρχιναύαρχον Ἐρυθροῦθρον (ἐστειλε τὸ φύλλον, τὸ ὅποιον ἔλαβε) Καρδιαν (ἡ ὁποία τώρα μετὰ διαβάσει ἀπὸ τὰ δένδρα μετὰ τὸ κελόδημα τῶν πενήτων) Ταρταρίνον τῆς Ταρσωνῆς (ἀλλήθεια, ἀργὰ μου στέλλει καὶ ἐντυπώσεις σου, ἀλλὰ τὰς ἀνέγραψα μετὰ μεγάλην εὐχαριστίαν) Νέον Ἀρχιμήδην (χάρις σου ἀνέγραψαι, καὶ ἐλάττω νὰ μου γράψῃς τώρα ταχέως, [E] διὰ τὸ ἀναξιότιμον Πραγοσθῆσι σου, ἀλλὰ διατὶ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν Κυριακὴν τὴν γράψαις μαζί μετὶ τὴν ἐπιστολήν; δὲν εἶπα δετὶ τὸ κἀθε τί πρέπει νὰ γράψαις χωριστὰ;) Ὁδε μετὰ λέγε (ἔστειλα ἰδιὰ κάθε φράγγον στέλλει πέντε γρόσια, καὶ ὀχι τέσσαρα) Τρομάσαν, Σχηματῶν τοῦ Διδῆ, Γριτιάραν, (τελοσκοπῶν) νὰ κ' ἕνα γράμμα σου χωρὶς γρῖνας, καὶ ἡ τοῦ τῶσον εὐμορῶν, ὅστε δὲν εἰμπορῶ νὰ σου ἀρνηθῶ τὸ [E] μ' ἐρωτᾷς μετὰ τὸ πρόπον νὰ ἐκδηλώσῃς τὴν πρὸς τὸν πατέρα σου εὐγνωμοσύνην, εἶσαι καλῆς, καὶ εἶσαι φρόνιμη; καὶ εἶσαι ἐπιμελής; ναι! τὸν ὑποκούεις πάντοτε; ναι! καὶ τὸν εἶδας συχνά; οὐ, ὅλη τὴν ὥρην; εἰ, λοιπόν, δὲν μένει τίποτε ἄλλο... πρὸς τὸ παρὸν ἀργότερα δὲ σου πῶ) Πικραμένην Καρδοῦλαν, Ἐτοιμόροπον Ὀκίαν (σοὺ το ἐστειλα ἔκ νέου, δὲν μ' ἐνοχλεῖς καθόλου, θὰ σε ἴδω εἰς τὸ γραφεῖον, ὅταν περάσῃς ἀπὸ τὰς

Ἀθήνας;) Ὁδραν τοῦ Κανκῆσαν (δὲν γνωρίζω τίποτε περὶ τῆς ἀναγραφῆς σου μετὰ γράφεισ; δεῖτε ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς ἐθνικῆς ἐνδημοσίας, εἰ νὰ σου εἶπω! τὸ εἶδος δὲν κἀνεὶ τὸν κῆρυγρον! καὶ πῶς εἰμπορῶ νὰ προεβῆσθαι τὰς εἰδᾶς μου νὰ τὴν φοροῦν, ἀπ' οὐδὲν τὴν φοροῦν ἡ ἴδλα;... οὐτε σὺ πιστεύω!) Πικ Νίε (βλέπω, δετὶ ἐπίδιδεις καλῶ εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ σὲ συγχάρω τὰ προβλήματα ὅπως τοῦ δημοσίου κάποτε, δὲν εἶνε διὰ τοὺς γνωρίζοντας ἀγαθῶν; εἶνε διὰ μικρότερα παιδία, τὰ ὁποῖα τὰ λύουον πρακτικῶς ἢ τὴ βοήθειαν τῆς ἀρθρητικῆς τουλόχασον; ὁ περὶ οὐ μ' ἐρωτᾷς εἶνε μέλος; τῆς Ἐρσὸνης; ἀλλὰ περὶ τῆς ἑλλης δὲν γνωρίζω!) Γλυκῆσαν Ἑλπίδα (μ' ἐρωτᾷς διὰ κάποιον τετράβιον, καὶ σοὺ ἀπήγγησα δετὶ ἀπέγραψον ἀπὸ τὸ Γραφεῖον μου περὶ τῶσον ὅπως εἶπες, πῶς πηγαίνει ἡ μελέτη;) Γραβιῶν (ὁ ὅτιος ἐτύμωσα λιγάκι ἔμα εἶδον δετὶ δὲν τὸν ἀπήγγησα ἀμείσιος; ἀλλ' ἔμα ἐπέγῃς ἑπὶ στίχι, ἦπισ ὄλιγον δριμύ ζεῖδι καὶ τὸν ἐπέγραψον ἀμείσιος; τὸ ἄλλο σου ἀνεχόσον τὸ ἔβαλα εἰς τὸ παιδικὸ Πνεύματα καὶ ἰδοὺ ἀπὸ τῶσον τὸ [E] διότι ποιὸς ἔχει ἂν θὰ κληροῦθῃ;) Ἰεάν, (σοὺ ἀναγγέλλω δετὶ ἐνεργετῆ ἡ ταμία τοῦ Σουλδῶγου σοὺ μοὺ ἔστειλε τὰ 8. σφ. δι' αὐτὴν) ὅστε δὲν μείνει εἰς τὰ κρῖα;) Μικρὸν Ἀδόλον (μετὶ τὴν γνώμην σου εἶνε οἱ περισσότεροι, καὶ αὐτῆ ἢ δὲ τεθῆ εἰς ἐνεργετῆν ἢ αὐτῆς τῆς συνδρομῆς θὰ εἶνε τῶσον ἀσήμερον, ὅστε δὲσολον μοὺ φαίνεται νάκοσῶν καὶ κἀλην ἢ φηροφῶρι;) Ἰανικῆ Ἀκτῆν (τύχομαι νὰ ἐκπληρωθῶσι οἱ ὀρατοί σου πόθοι, χαίρεισσομαι εἰς τὸν ἄξιον Ἀριστεῖδην καὶ εἰς τὴν Ἀρσόκωρον Ἑλαφον, ἡ τῆς γράφῃ, καὶ νὰ σε βλάβω συχνότερα;) Ζεβάρ (συνουσίον;) Σανθῆν Νισηοσοῦλαν, Ἰατροῦ τῶν Συναδριωτῶν, Πυθαγόραν τὸν Σάμιον (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκρήσεις τῆς θερμοκῆρας ἀγάκης;) Ἀστέρα τοῦ Βέγα (βεβλῶς μετ' ἀλίως ἡμέρας θὰ δημοσίουσῶ τακτοελέμηματα τοῦ 58ου Διαγωνισμού, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τοῦ 59.) Δ. Κ. Μπακῶρον (ἔστειλα ἀναμνήν τὸ ψευδιώδημον) Ἀμωγδαλιῶν τῆς Κρανῆς, Γ. Δ. Καρῶν (σὲ συγχάρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν, νὰ, τὸ βιβλίον ἦλετος!) Ἀπόδα τῆς Τερφιθέας, Λούσιον (ἔγραψα πρὸς τὸν Ἀρχ. θ. καὶ ἡναμίω ἀπόνησιν σου) Γλυκῆσαν Ἀνάμησιον (καλῶς ἤβλεπ' ἡ Κιχὴ οὐ ὅπερ ἔχαιρεσεν;) Ἀποκῆσαν Ἑλπίδα (σὲ συγχάρω διὰ τὸ ἀριστα καὶ διὰ τὰ βραβεῖα; πολὺ πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ὁ θρίαμβος σου εὐγε;) Ἰωάννην Γ. Μπουμπουλίαν (ἔχεις ἔδη ψευδιώδημον ἂν ἐνοήσῃ νὰ τὸ ἀλλάξῃς, ὀρελλεῖς νὰ συμμορφωθῆς μετὶ τὸν Κανονισμόν;) Ἐβέρταν Πατρῶν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεγῆς;) Ἄριαν Καλλινοῦ (εὐγε, κρημον, καὶ εἰς ἀνόρη;) Φαβοτον τοῦ Γκατῆ, Φιλέριον Τρογῶτα (ναι ἡ ἀνυπομονησία σου ἡ το πολὺ δικαιολογημένη; ἔλαθα τὸ κερ. τῆς Ἰλαμοσκινιδῶς, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι;) Στρομοπονλίαν Χορεῦτριαν (τῶσον ὀλιγα μοὺ γράψαι, ὅστερ ἀπὸ τῶσον καιρὸν; περιμένω περισσότερο;) Μικρὸν Πανόθρον, Ἄστρον τῆς Ἰθης (ναὶ φαντάζομαι τὴν εὐτυχίαν σου, ποὺ ἐπιστρέφεις εἰς τὴν πατρίδα ἐλευθέρην [E] διὰ τὴν λαμπρὸν ἐπιστολήν σου, ἡ ὁποία πολὺ με συγκινήσεν;) Ἀλεποῦν (μὰ τί εἶχες γίνῃ;) Γ. Σ. Παπαθανάσίουσαν, Τριγυλλί (αἱ παραγγέλαι σου ἐτετελεύθησαν; σ' εὐχριστῶ διὰ τὰς τόσας φροντίδας, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀγάπης σου, καὶ σὲ συγχάρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς;) Τύριθθα (τὸ εἶπα καὶ ἐγὼ; ὀλιγα ἀπὸ κούλλου, καὶ ὀχι πολλὰ ἀπὸ ὀλλίου;) Ριγολέρον, Λιωτοπούλον (ἡ Κιχὴ σ' εὐχαρίστησεν; εὐγε διὰ τὸ ἀριστα;) Συναρχομένην Ποττικῶν (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ νὰ μου φιλήσῃ; τὰδέλινα σου ἂν ἤβλεπς ἄλλο ψευδιώδημον, διατὶ δὲν μοὺ ἔγραψες μόνο αὐτὸ; ἂν ἦτο καλὸν καὶ ἐλευθέρων, δὲ σοὺ το εἶδα;) Ἰόνιον Ἠλέτος (πρὸς, τὸ περὶ τῶσον θὰ εἶνε ἐλάχιστον, ὅστε καὶ νὰ ἀποκόψῃ ἢ φηροφῶρι, ναίεις δὲν θὰ τὸ

συλλογισθῆ; κατὰ τάλλα, καθὼς θὰ ἔβρι εἶμαι σύμφωνος καθ' ὄλοκλησίαν;) Ἀνεμῶνη, Ἀσποροτοαῖτην (σοὺ ὁ κῆλυ ἐν [E] δὲ τὴν λύσιν τῆς Μ. Εἰκότος, τὴν ὁποίαν ἐχωγράφεις τῶσον ὀρατοί ἢ περὶ ἦς μ' ἐρωτᾷς ἔχει ψευδιώδημον; ὁ κ. Γαλῆνης σ' εὐχαρίστησεν δι' ἕνα γράμμα περὶ τὸν Γελοιογραφῶν τοῦ) Μικρὸν Πανισίασαν, Χειμωνιατικὴν Διακίδα, (καὶ διως στέλλονται ἀσήμερον, πῶς τώρα τὸ λαμβάνει πρῶτα ἡ Ἀφελῆς Καρδιά, ἡ γαιτῖσιό σου, κ' ἐγὼ δὲν ἤβλεψα) ἐρωτῆται τὸν ταχυδρόμον;) Κυρηῶν τῶν Τίγρωσαν, Ἀσκηρῆ Γάταν (ναὶ μετὶ τὴν καλὴν θέλησιν δὲα καταφέρονται; νὰ κ' ἐγὼ, τώρα μετὶ τὴν ἑσπῆν, ἔχω περισσότερο τὴν δουλειά;) Νοικοκυρούσαν, Ἀσκηρῶσαν Στρομοκαμῆλον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 17 Ἰουλίου θάπαντησῶ εἰς τὸ προσεγῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου

Ο γάρτες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δὲν νὰ γράψαι: εἰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, κατὰ τὴν ἑσπῆν Γραφεῖον καὶ εἰς πρῶτον, ὅν ἔλατος: περὶ τὰς 20 φύλλα καὶ τιμῆται 99 l

431. Δεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον μου στοιχεῖον, εἰς ἄκρον ἀναγκαῖον. Τὸ δευτέρον ποτάμι, γινωσκτὸν ἔκ τῶν ἀρχαίων. Τὸ τρίτον μου μιὰρὰ ποῦλι Ὄπῳ γλυκῶ-γλυκῶ λαλεῖ, Ἐστὶν ὅσο τοῦ Α. Π. Ὄρεκα.

432. Ευλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, Ἐπίρρημ' ἀριθμητικόν τὸ ἔλλο, Κ' ἀποελεῖ τὸ σύνολον Ὅρος εἰς τὴν Ἀμερικῆν μεγάλη. Ἐστὶν ὑπὸ Ἐλένης Γρ. Ὀλομοσίδου.

433. Στοιχειόγραφος.

Ἐνα ψῆρι μετὶ τὸ Ρῶ Ἐνα δένδρον μετὶ τὸ Υ. Καὶ ποσῶ, δὲν ἀπορῶ Ἤου θὰ ταῦθρα καὶ ἐσῶ. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀδίου τῆς Ἀλιως.

434. Τονόγραφος.

Μῆς) ἔξωος ὁ τῶνος; ἂν ἀναδιδασθῆ, Ἀπ' τὸ χέρι, ἔτῃς κηδάραι τὰς γορῆς; θὰ εὐρεθῆ. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλέτου.

435. Κεκοιμημένη Κυρσογίς.

1.—Κακῆς ἀπαρχῆς γίνεται τέλος κακῶν. 2.—Οὐδαὶς πᾶν β.η.π.ν. τέλειος. 3.—Τὸ Ἀμαρτωσίον εἶνε πρόλιπτον οὐ τῶν Ἀθῆων. 4.—Εἰς οἰκῶδες ἀριστῶς ἀμύνεσθαι παρὶ πάσης. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀγροτολογικῶτος [E]

436. Ἀσθερ.

Νάντικατακαθῶσιν οἱ ἄστερ ῥηκοί; διὰ γραμμάτων οὕτως, ὅστε νάναγμισκῶνται: Καθε- τῶς, σοριστῆ; ὀριστινῶς, ποιητικῆ ἀρχαῖος; διαγωνῆς δέ, νηρη; καὶ ἔξωον ἀγρίων

437 - 439. Δογολογία.

1.—Ποῖα νῆσος ἦτο πρῶτα κήπος; 2.—Εἰς ποίαν κῆλιν δὲν νυκτοῦνει ποτέ; 3.—Τί διαφέρει τὸ σχετῖν ἐπὶ τὸ φεγγᾶρι; Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀγροτολογικῶτος [E]

440. Φωνηεντόλογον.

κ' ὄνος θ' γὰρ κ' μὲν γ' ἔφυ Ἐστὶν ὑπὸ Ὀλπιος τοῦ Γουρῆτος

441. Ἑλλητισοῦμφωνον.

νεψημ ονοσο υκαῖ ο-αο Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσθλοῦτος Ρέδου

442. Γυθῶς.

ἄν τᾶλλο, τᾶλλο, τᾶλλο. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κατιῶς Γκαουρη

Ἐκ τοῦ Τυπογραφεῖου τῶν Καταστημάτων Ἀνεστῆ Κωνσταντινουπόλεως 1899.